

περικλυτός αὐτῶν συναδελφός, καὶ μόνον εἰς τὸν χρυσοῦραπ-
πτιν Ἑρμῆν οὐδεμίαν ἐνεποίησαν αἰσθησιν, προὐκαλέσαντα
μάλιστα τὴν γνωστὴν αὐτοῦ ἀφελῆ καὶ χαρίεσσαν ὁμολο-
γίαν (Ὀδ. Θ. 335).

Ὁ Ἡφαιστος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ θεὸς τῆς μεταλλουργικῆς,
οὗτος σὺν τῇ Ἀθηνᾷ, (ἐξ οὗ καὶ Ἐργάνη), ἐδίδαξαν εἰς
τοὺς ἀνθρώπους τὴν θεῖαν τέχνην.

»Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀνὴρ
ἴδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίαν, χαρίεντα δὲ ἔργα τελέσει.»
(Ὀδ. Ζ. 332).

Ἐτερος διάσημος τεχνίτης ἦτο ὁ Δαίδαλος· ὁ κυκλικὸς
χορὸς, ὃν ὁ Ἡφαιστος κατεσκεύασεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ
Ἀχιλλέως, παραβάλλεται πρὸς ὅμοιον ὑπ' αὐτοῦ ἐν Κνωσῷ
διὰ τὴν καλλιπλοκαίον Ἀριάνην κατασκευασθέντα (D.
Σ. 950)· πλὴν τούτου καὶ τὰ ἐπιθετὰ **δαίδαλος**, **δαίδαλον**
πολυδαίδαλος, σημαίνοντα μετὰ τέχνης εἰργασμένος, καὶ τὸ
οὐσιαστικὸν **δαίδαλον**, σημαίνει τὸ ἐκ μετάλλου τεχνούρ-
γημα (D. E 176. E. 60). δηλοῦσιν ὅτι ὁ Δαίδαλος ἦτο
μέγας τις τεχνίτης κατὰ τοὺς μυθικοὺς χρόνους· ἐκτὸς τοῦ
Δαίδαλου διάσημοι τεχνῖται ἀναφέρονται ὁ Φέρεκλος καὶ ὁ
πατὴρ αὐτοῦ Ἀρμονίδης.

«Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
Ἀρμονίδου, ὃς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν ἕξοχα γὰρ μοι ἐφίλετο Παλλὰς Ἀθήνη».

Ὁ ἐν Πύλῳ Χρυσοχόος Λαέρκης (Ὀδ. Γ. 425, 437) καὶ ὁ ἐν
Ἰθάκῃ Ἰκμάλιος (Ὀδ. Τ. 57).

Καὶ τῶν κοινῶν χρυσοχόων καὶ χαλκίων τὰ ἔργα ἦσαν
ἀπλούτερα βεβαίως, ἀλλὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἐργαλείων καὶ
μηχανημάτων ἐξετελοῦντο· ὁ χρυσοχόος Λαέρκης κληθεὶς
ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἵνα ἐπιχρυσώσῃ τὰ κέρατα τῆς βοῆς, ἤλθε

»Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκίῃα πείρατα τέχνης
ἀκμονά τε σφυρὰν τε εὐποιήτων τε πυράγονη·
οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο.» (Ὀδ. Γ. 425).

Ἦλθε δὲ ὁ γέρον ἱππιλάτης Νέστωρ φέρων τὸν χρυσὸν
ὃν ἀκήσας· ὁ ἔμπειρος τεχνίτης περιέχει τοὺς κέρασι· ἐπα-
ταὶ ὅθεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπιχρυσώσις ἐγένετο κατ' ἀπλοῦστα-
τον τρόπον, ἥτοι ὅτι ἐλάμβανον οἱ χρυσοχόοι χρυσὸν, ὃν θερ-
μὸν, καὶ ἐπομένως εὐήλατον, ἤλασον δίδοντες αὐτῷ τὸ ἐκά-
στοτε κατάλληλον σχῆμα· οὐδ' ἐπιτρέπεται ἡμῖν νᾶ ὑπολά-
θωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὑγρὸν διὰ τοῦ πυρὸς τὸν χρυσὸν καθι-
στῶντες περιέχονον, διότι τοῦτο δὲν ἠδύνατο οὕτως ἐπιχειρῶς
νᾶ γείνη ἐν τοῖς προαυλίαις τοῦ γηραιοῦ βασιλέως, μεταβαί-
νοντος αὐτοῦ τοῦ χαλκίως μετὰ τῶν μνημονευθένων ἀτε-
χνῶν ἐργαλείων.

Ἄλλ' ὁ ἀργυρὸς πῶς ἐπιχρυσούτο; ὡς εἶδμεν ἀναφέ-
ρεται ὅτι ἦτο γνωστὴ ἡ τέχνη τοῦ ἐπιχρυσῶν τὸν ἀργυρον
διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡφαιστού (Ὀδ. Ζ.
232, Ψ' 159).

Πιθανὸς τὸν ἀργυρον ἐπεχρυσῶν κραινύοντες αὐτὸν
μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦντες τὴν ἐπιφάνειαν αὐ-
τοῦ, ὡς ἐρέθη ἐν τῷ περὶ στιλπνώσεως τοῦ χρυσοῦ, ἢ καὶ
διὰ συγκολλήσεως τοῦ χρυσοῦ τετηκότος ἐπὶ τοῦ ἀργύρου

ὅτι δὲ ἡ κράσις καὶ ἡ συγκόλλησις τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀρ-
γύρου ἦσαν γνωσταί, ἀπόδειξις τὸ μεταλλικὸν κράμα ὁ
ἤλεκτρος, καὶ διάφορα πολύτιμα ἀντικείμενα, οἷον ὁ κρα-
τὴρ ὃν ὁ Μενέλαος ἐδώρησε τῷ Τηλεμάχῳ, ὅστις ἦτο τὸ
καλλίστον καὶ τιμιώτατον τῶν αὐτοῦ κειμηλίων, δῶρον τοῦ
Φαιδίμου βασιλέως τῶν Σιδωνίων (Φοινίκη) ἦτο δὲ ὁλόκλη-
ρος ἀργυρὸς ἔχων τὰ χεῖλη χρυσοῦ κεκραμμένα.

»ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἄπας χρυσοῦ δ' ἐπὶ χεῖλη κεκρανται
ἔργον δ' Ἡφαιστού· πόρον δὲ οἱ φαίδιμος ἦρος
Σιδωνίων βασιλεύς.» (Ὀδ. Δ. 616).

Ὁμοίως καὶ τὸ τάλαρον (καλαθίσκος), ὅπερ ἡ Ἀλεξάν-
δρη ἢ τοῦ Πολύβου σύζυγος, ὅστις κατῴκει ἐν Θήβαις τῆς
Αἰγύπτου, ἐδώρησε τῇ Ὠραΐᾳ Ἑλένῃ, ἦτο ἀργυροῦν ἔχων τὰ
χεῖλη χρυσοῦ κεκραμμένα (Ὀδ. Δ. 132) ἀλλὰ τὰ πολύτιμα
ταῦτα ἀντικείμενα κατεσκευάσθησαν τὸ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ,
τὸ δὲ ἐν Φοινίῃ, ὅπερ μετὰ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων
προσεπικυροῦν ἄρχηθεν ἐξεφράσαμεν γνώμην, ὅτι ἡ μεταλ-
λουργία εἶχε μὲν ποιήσει μεγάλας προόδους, οὐχὶ ὅμως ἐν
Ἑλλάδι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν ἀνατολικωτέραις χώραις οἷον ἐν
Αἰγύπτῳ, Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Φοινίῃ, ὅπου εὕρισκοντο καὶ ἀνω-
ρύσσοντο τὰ πλεῖστα τῶν μετάλλων.

Καὶ ἡ μετὰ τοῦ χαλκοῦ κράσις κασσιτέρου, καὶ ἡ ἐπι-
κασσιτέρωσις αὐτοῦ, ὡς ἐρέθη ἐν τῷ περὶ κασσιτέρου, ἦσαν
ἤδη γνωσταί. Ἄξιον προσοχῆς τυγχάνει ὅτι ἐπὶ Ὀμήρῳ ἠπί-
σταντο τὴν διὰ τῆς ἐν ψυχρῷ ὕδατι καταδύσεως τοῦ θερμοῦ
σιδήρου (βαφῆς), σκληρύνειν αὐτοῦ τοῦ ἀξιοσημειώτου
τούτου γεγονότος μνεία γίνεσθαι ἐν Ὀδ. Γ. 300, ἐνθα ὁ
ποιητὴς παραβάλλει τὸν σισμὸν ὅστις παρήχθη κατὰ τὴν
ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ πελωρίου Κύκλωπος βύθισιν τοῦ πεπυ-
ρακτωμένου μογλοῦ, πρὸς τὸν σισμὸν ὅστις παράγεται κατὰ
τὴν ἐν ψυχρῷ ὕδατι καταδύσειν σιεπάρου, ἢ πελέεως, δι'
οὗ ὁ χαλκεὺς καθιστᾷ τὸ κράτος τοῦ σιδήρου μέγα.

Ἡ ΠΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἐκ τῶν Ἀγγλῶν ἐλευθεροφρόνων τῶν γενομένων ὀπα-
δῶν τοῦ Λωκίου (Locke) καὶ ἀναπτυσσάντων τὰ διδάγματα
αὐτοῦ οὐδὲ εἰς ὑπάρχει προσεγγίζων εἰς τὸν ὕλισμὸν πλειό-
τερον τοῦ Ἰωάννου Τολάνδου (John Toland). Ὁ Τολάνδος
ὑπῆρξεν ἴσως ὁ πρῶτος, ὅστις διενεόθη νᾶ θεμελιώσῃ νέαν
θρησκείαν ἐπὶ βάσει καθαρῶς φυσιογνωστικῆς, εἰμὴ ὕλι-
στικῆς. Ἐν τῇ ἑαυτοῦ πραγματείᾳ τῇ ἐπιγραφομένῃ
Κλειδοφόρος (Clidophorus) ποιεῖται μνείαν τοῦ
ἔθους τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐχόντων δύο διδασκαλίας,
διδασκαλίαν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν διδασκαλίαν, προω-
ρισμένης τὴν μὲν πρῶτην χάριν τῶν πολλῶν, τὴν δ' ἑτέραν
χάριν τῶν μαθητῶν τῶν μεμνημένων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ
ταύτῃ παρεμβάλλει ὁ Τολάνδος ἐν τῷ δεκάτῳ τρίτῳ κεφα-
λαίῳ τῆς εἰρημένης διατριβῆς τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν
(Mittheilung): «Εἶπον ἐπανελημμένως ὅτι αἱ δύο διδα-
σκαλῖαι εἶνε σήμερον εἰπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε συχναί, καίτοι
δὲν διακρίνονται οὕτως ἀναπεπταμένως οὐδὲ ζούτω ρητῶς

(ausdrücklich) ὡς παρὰ ταῖς ἀρχαίους. Τοῦτο δὲ ἀνκμινῆσκει με ἀνέκδοτον τι, ὅπερ μοι διηγήθη ἐγγύτατός τις συγγενῆς τοῦ λῶρδου Shaftesbury. Ὁ λῶρδος διελέγετο ἡμέραν τινα μετὰ τοῦ ταγματάρχου Οὐϊλδμαννοῦ (Wildmann) περὶ τῶν πολυαριθμῶν τῆς γῆς θρησκειῶν, ἀμφότεροι δ' ἐν τέλει συνεφώνησαν ὅτι παρὰ τὰς ἀνκριθμήτους διαφορίας, ἃς ἐδημιούργησε τὸ συμφέρον τῶν ἱερέων καὶ ἡ ἀμαθία τῶν λαῶν, **οἱ σοφοὶ καὶ νουνεχεῖς ἄνθρωποι ἀνήκουσιν οὐδὲν ἤττον πάντες εἰς τὴν αὐτὴν θρησκείαν.** Κυρία τις, ἣτις ἄχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐφαίνετο ἀσχολουμένη μᾶλλον περὶ τοῦ ἐργοχείρου (Handarbeit) ἐαυτῆς ἢ περὶ τῆς συνδιαλέξεως, ἠρώτησε μετὰ τινος ἀνησυχίας τίς εἶνε ἡ θρησκεία αὕτη. «Κυρία μου, τῆ ἀπεκριθῆ παραχρῆμα ὁ λῶρδος Shaftesbury, ἡ θρησκεία αὕτη εἶνε ἐκείνη, ἣν οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι οὐδέποτε λέγουσι». Ὁ Τόλανδος ἐπιδοκιμάζει μὲν τὴν παρασιωπησιν ταύτην, νομίζει δ' ὅμως ὅτι δύναται νὰ δείξῃ ἀλάνθαστόν τι μέσον καθομιλήσεως (Verallgemeinerung) τῆς ἀληθείας: «Ἐπιτρέπετε παντὶ νὰ ἐκφράξῃ ἐλευθέρως τὰ φρονήματα ἐαυτοῦ, μήτε ἀτιμάζοντες μήτε τιμωροῦντες αὐτόν, ἐφ' ὅσον δὲν διαπράττει πράξεις ἀπεβείας· δυναμένου δ' ἐκάστου νὰ ἐπιδοκιμάξῃ ἢ ν' ἀνασκευάξῃ κατὰ βούλησιν τὰς ἐκφερομένας θεωρίας, ἔσεσθε βέβαιαι τότε ὅτι θ' ἀκούσητε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν· ἀλλ' ὅμως, μὴ πράττοντες τοῦτο, ἀντὶ τῆς πάσης ταύτης ἀληθείας οὐδὲν ἄλλο θὰ ἔχητε ἢ τμηματικά τινα αὐτῆς, καὶ ταῦτα μολὶς καὶ μετὰ βίας».

Βλ. Lange Histoire du Matérialisme ἐν τόμ. Α', σελ. 289—290. τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως (σελ. 272. τοῦ γερμανικοῦ πρωτοτύπου κατὰ τὴν γ' ἔκδοσιν). **B.**

ΜΕΡΙΜΝΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Πόσον πρακτικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς ἐργάζονται ἀλλαχοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς, ἀποδεικνύουσι τὰ ἐξῆς παραδειγματα προκειμένου περὶ τῆς σημασίας, ἣν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν δασῶν καὶ εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν διὰ ζυλεύσεως καταστρεφόμενων δένδρων.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ἄλλοτε ὁ νόμος ὑπεχρέου πάντα πολίτην, καταστρέφοντα δι' οἶαν δῆποτε ἀνάγκην δένδρον τι νὰ φυτεύῃ ἕτερον εἰς τὴν θέσιν του καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν χώραν ταύτην, μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην κατανώσει τῆς ζυλείας, ἐξ ἧς σχεδὸν ἀποκλειστικῶς κατασκευάζονται ὅλα τὰ οἰκοδομήματά των, κατορθώθη ἡ διατήρησις τῶν μεγαλοπεπῶν δασῶν, τὰ ὅποια καὶ σήμερον εἶτι κινουσι τὴν θαυμασμόν τῶν περιηγητῶν.

Ἐν Ἀμερικῇ δέ, μεθ' ὅλην τὴν σφριγῶσαν φυτεῖαν καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἐκτετακμένων καὶ ἀπεράντων δασῶν, ὧν πολλὰ παρθένα καὶ ὅλως ἄθικτα διατελοῦσιν ἄχρι σήμερον, δὲν ἤρηξαν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς προβαίνει γιγαντιαίως βήμασι καὶ ἐδέησε νὰ ληρθῶσι μέτρα ἀξίολογα πρὸς διατήρησιν αὐτῶν. Δὲν ἐπαναπαύονται ὅμως μόνον εἰς τὰ μέτρα τῆς Κοβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδιῶται ἐργάζονται τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ μάλιστα ἐν

τισι ἴσως ἀποτελεσματικώτερον· οὕτως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος πολλὰ πρόσωπα συνελθόντα πρὸ ἐτῶν ἤδη ἀπέτελεσαν ἤδη σύλλογον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Arbor Day, σκοποῦντα τὸν πολλὰπλασιασμόν τῶν δένδρων. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου ὀρίζει ὁ κανονισμὸς ἡμέραν τοῦ ἔτους καθ' ἣν πάντα τὰ μέλη ὑποχρεοῦνται νὰ φυτεύσωσι τοὐλάχιστον ἓν δένδρον, συγχρόνως δὲ νὰ παρακινήσωσι καὶ τοὺς γνωστοὺς, γείτονας, συγγενεῖς κ. λ. ὅσοι θέλουσι νὰ φυτεύσωσι καὶ αὐτοί. Ὅποια τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τοῦ μετροῦ τούτου καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι στατιστικῆς γενομένης ἐδείχθη ὅτι μόνον ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ Nebraska ἐφυτεύθησαν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου τούτου, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον 355,560,009 δένδρα ὕψωροφώρα καὶ ζυλεύσιμα. **N. G.**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Σαργασσία θάλασσα. Τὸ μεταξύ τῶν Καναρίων νήσων καὶ τῶν Δ Ἰνδιῶν κείμενον τμήμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καλεῖται **Σαργασσία θάλασσα**, διότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται ἐν μεγάλῃ ποσότητι εἰδὸς τι φύκος, κληθὲν **σάργασσον τὸ ραγοφόρον** (Sargassum bacciferum), ὅπερ φέρι φυλλοειδεῖς, στενάς καὶ πριονοειδεῖς διτλαδιώσεις καὶ μισχῶτὰ ἀεροφόρα κυστεῖδια. Φαίνεται δέ, ὅτι τὸ Θαλάσιον τοῦτο φυτὸν ἐγένωσκον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὡς ὁ **Σκύλαξ, ὁ Θεόφραστος καὶ Ἀριστοτέλης.** Κατὰ τὰς νεωτάτας δὲ ἐρεῦνας τοῦ κυρίου **Κρόμμελ** (Petremanns Mittheil. 1891, σελ. 129) τὴν Σαργασσίαν ταύτην ἠγάσσαν ἠγνόουν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ πρῶτος δ' αὐτὴν ἀνακαλύψας εἶνε ὁ **Κολόμβος**, ὅστις περιγράφει μὲν αὐτὴν μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του, ἔδωκεν ὅμως ἀφορμὴν πρὸς γένεσιν τοῦ μύθου περὶ ὑπάρξεως ὕψαλου ἐκ φυκῶν νοτιοδυτικῶν τῶν **Ἀζορῶν** νήσων, οὕτως τὴν ὑπαρξίν ἐπιπέσει καὶ αὐτὸς ὁ διάσημος **Οὐμβόλδος.** Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐρευνήσας τὸ πρῶτον τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ ὕψαλος αὕτη τῶν φυκῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ **Κολόμβου** ἐμεινεν ἀμετάβλητος καὶ τὴν γένεσιν αὐτῆς ὀφείλει εἰς ὑποθαλάσιον ἐξόγκωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐφύοντο τὰ φύκη, ἀποδεχόμενος συγχρόνως καὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐν τῷ Μεξικανικῷ Κόλπῳ ρέοντος ὠκεανείου ρεύματος. Νεώτεροι ὅμως ἐρευνᾶσι κατέδειξαν καὶ ἐπιβεβαίωσαν, ὅτι τὰ ρηθέντα τοῦ ὠκεανῶς μέρη οὐδὲν εἶνε ἀβαθῆ οὐδὲ σχηματίζουσι θαλάσιον στήθος ἢ τίνας γοῖς ἐκ φυκῶν.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ **Κούντζε** τῷ 1882 ἱδρύσεν ἐντέλως νέαν θεωρίαν, κατὰ τὴν ὅποιαν οὔτε ὕψαλος ἐκ φυκῶν ὑπάρχει, οὔτε θάλασσα σαργασσία, ὁ δὲ τοιαῦτα φυτὰ πλεοντα εἰς πᾶσας τὰς θαλάσσας ἀπαντᾷ. Τὸ σάργασσον κατάγεται ἐκ τῶν παραλίων τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἐνθα ὁ **Κούντζε** τὸ ἀνεῦρε ρυθμιζόμενον καὶ ὁπῶθεν ἀποσπώμενον ἀπὸ τῶν καταιγίδων, μεταφέρεται ὑπὸ τοῦ ὠκεανείου ρεύματος εἰς τὴν ὠκεανὸν καὶ εἰτα καταθυθίζεται.

Κατὰ τὸν **Κρόμμελ** δέ, ὅστις συμμεθεῖξε τῷ 1889 τῆς ἐκδρομῆς **Plankton** καὶ ἐξηρεύνησε τὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, τὰ περὶ τῆς Σαργασσίας θαλάσσης ἔχουσιν ὡς ἐξῆς. Ἐν τῷ βορείῳ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ ὑπάρχει πράγματι τμήμα αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰς πᾶσαν τοῦ ἔτους ἐποχὴν φέρονται φύκη, ἅτινα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς **Φλωρίδος** ἀναπληροῦνται. Κατάγονται δὲ ταῦτα ἐκ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῶν ὁποίων ὁ **Κούντζε** ἀνεῦρε προσπερυκτά πάντα τὰ ἐν τῇ Σαργασσίᾳ θαλάσῃ ἀπαντῶντα εἶδη φυκῶν, ἅτινα κατὰ τὸ θέρος ἀποσπῶνται ὑπὸ τῶν σφοδρῶν καταιγίδων, αἵτινες μακτιζοῦσι τὰς χώρας ταύτας. Διὰ τοῦτο κατὰ τὸ θέρος τὸ ρεῦμα τῆς **Φλωρίδος** φέρει μεγάλην ποσότητα σαργασσου, ὅπερ δὲν βοθίζεται ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, ὡς ὁ **Κούντζε** ὑπέστηρίζε, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἔτη τινὰ διαμένει πλέον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται νὰ μεταφερθῇ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις.

Τὸ ζήτημα διατὶ μόνον ἐν τῷ βορείῳ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ ὑπάρχει θάλασσα ἐκ σαργασσου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ ὠκεανῷ, ὁ **Κρόμμελ** ἐξήγη, ὅτι οὐδαμῶς ἐν τοῖς ὠκεανοῖς ὑπάρχει ρεῦμα ὠκεανίου τοιοῦτο ἰσχυρὸν, ὡς τὸ μεταξύ τῶν νήσων τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν ρέον, ὅπερ δύναται νὰ παραλαμβάνῃ τὰ κατὰ μεγάλας ποσότητας ἐπὶ τῶν νήσων τούτων καὶ τῶν παρακειμένων ὑψηλῶν ρυθμιζόμενα φύκη.

K. M.